

Els Timmermans (rechts) en Lien Cayet: 'We waagden ons zelfs aan ongewone taken zoals die van kapster en pedicure. (foto M.H.)

Hoe gaat het in Ter Stelten?

‘Opvolgen van maatregelen bespaarde ons drama’s’

De woonzorgcentra (WZC) waren nooit eerder zo lang en intens in het nieuws als in de voorbije elf maanden. In verscheidene instellingen sloeg het coronavirus ongenadig toe. We lazen verhalen vol verdriet: over het niet kunnen bijstaan van een stervende moeder of vader en zelfs over geen afscheid mogen nemen. Ook het besef van de groeiende eenzaamheid van de bewoners kreeg meer aandacht. Het gaat ook over zoveel mensen: in Vlaanderen en Brussel samen verblijven zowat 80.000 bejaarden in wat we vroeger ‘rusthuizen’ noemden.

In WZC Ter Stelten krijgen we via de telefoon het verhaal van Els Timmermans van de animatiedienst en van verpleegkundige Lien Cayet. Els heeft net voor het interview haar vaccinprik gekregen: ‘Een speciaal moment,’ glundert ze. ‘Ik heb alles lang goed kunnen opvangen, maar nu was het toch hoog tijd voor wat licht aan de horizon.’ En terugkerend naar de beruchte 13de maart 2020: ‘We wisten

van het virus in China, ver van ons bed. Tot we plots met de neus op de feiten werden gedrukt. We staken de hoofden bij elkaar, directie, personeel voor de verzorging, verpleging, animatie, keuken, onderhoud. Beslist werd de maatregelen van de overheid strikt toe te passen. We kregen een aangepast uniform net zoals onze collega's van de verpleging en verzorging: chirurgische mondkmaskers en handschoenen.

Bittere pil vergulden

Voor de bewoners had het virus ingrijpende gevolgen: ze mochten hun leefgroep niet verlaten en tijdelijk geen bezoek meer ontvangen. Om die bittere pil wat te vergulden werd er veel gedaan om de bewoners met hun familie te verbinden. Er werd een aantal tablets gekocht zodat de mensen via whatsapp, om beurten met een 'zichtbaar' familielid konden praten, er werden raambezoeken georganiseerd, kaartjes geschreven. Ze vertelt hoe zij en haar collega's de maatregelen zo goed mogelijk uitlegden: de mensen mochten ons alles vragen. 'We pasten ook ons animatieprogramma aan, werken met kleinere groepen dan normaal. En met wie bedlegerig is gaan we een babbeltje doen, of samen muziek beluisteren, foto's bekijken. Creativiteit was en blijft het ordewoord: we wagen ons zelfs aan ongewone taken, zoals die van de kapster of pedicure.'

In de zomer verbeterden de mogelijkheden: bezoek werd weer toegelaten en er kon ook weer samen gewandeld worden in het park. Els: 'Maar het was en blijft moeilijk voor de bewoners. De eenzaamheid kan zwaar wegen. Maar vergeet niet dat het goed opvolgen van de opgelegde maatregelen ons ook gespaard heeft van drama's die zich in andere instellingen hebben afgespeeld.' Als we opmerken dat men in die andere instellingen wellicht ook streng is geweest maar gewoon minder geluk heeft gehad, knikt Els instemmend: 'De geluksfactor speelt mee, ook in deze pandemie.'

Ze vertelt ook even over het thuisfront: 'Mijn ouders wonen in dezelfde straat als ik, maar wij zagen en zien elkaar alleen via de tuin. Voor mijn zoon Seppe was het soms moeilijk. Hij miste vooral zijn schoolvriendjes. Maar we deden samen veel activiteiten buiten en hielpen elkaar om er de moed in te houden.'

Onrust opvangen

In tegenstelling tot Els die in de open afdeling werkt, staat Lien Cayet in voor personen met dementie die in de beschermde afdeling verblijven. Ze vertelt dat ze bijna vijf jaar in Ter Stelten werkt: 'Eerst als zorgkundige op beide afdelingen. Ik studeerde tegelijkertijd voor verpleegkundige en behaalde in september jongstleden het diploma. Ik werk nu uitsluitend op de beschermde afdeling. Ik had daar ook voor gekozen.'

In maart van vorig jaar stond Lien plots voor de opdracht om haar-bewoners – onrustig door wat er allemaal veranderde – extra op te vangen en gerust te stellen. ‘Ik probeer aan te voelen wat elk van hen doormaakt. Iedere persoon is verschillend en ervaart het anders. Ik ondervind dat, als ik weer eens rustig uitleg wat er aan de hand is, de bewoners zich meestal geholpen voelen en het weer wat kunnen verwerken. We keken en kijken soms naar het journaal en praten erover. Niet iedereen beseft wat er gaande is, anderen passen zich vrij goed aan.’ Lien heeft er veel uit geleerd. ‘Tijdens mijn opleiding kreeg ik een basiskennis over dementie mee. Maar ervaring krijg je op de werkvloer. Zeker tijdens deze pandemie. Het was en is ook voor mij en mijn collega’s niet altijd gemakkelijk. Gelukkig hebben we een hoofdverpleegkundige die het roer stevig in handen houdt en bij wie we altijd terecht kunnen. En er is een goede verstandhouding tussen al het personeel: gaande van de mensen van de keuken tot en met de onderhoudsdienst, de verzorging enzovoort.’

Lien heeft twee jonge kindjes: ‘Ik help ze met het handjes wassen zodra ze thuiskomen en ook op andere momenten. Ze zijn te klein om te snappen waarom dat moet, maar al doende leren ze op hun manier dat hygiëne belangrijk is.’

Een laatste woordje van directeur Veerle Gillis: ‘Zoals velen kijken ook wij uit naar een normaal leven. De vaccins spelen een belangrijke rol: onze bewoners en medewerkers hebben de eerste prik gekregen en dat ging allemaal vlot. Maar het is te vroeg om de maatregelen te versoepelen. We hebben de crisis goed doorstaan, kregen daarbij ook veel steun van familieleden en buitenstaanders. We werden overladen met diverse en hartelijke attenties. Dat heeft ons veel deugd gedaan.’

T.S.